

Alláh je veliký.

Alláh je veliký. Alláh je veliký. Utkvělá myšlenka a nesmírné zadostiučemí. Nikde nekončící, neskonalý, hluboce přítomný pocit, že Alláh je veliký. Pocit štěstí, po kterém jsem celý život toužil. Štěstí v každém kousku mého těla, štěstí v každé koexistenci mého bytí. Štěstí, na kterém mohu plout měsíce a roky. Štěstí bez potřeby jídla a pití. Štěstí. Vůně jara a rozkvetlých mandlí. Záplava narůžovělých květů mandloní. Pozoruji včelku a vnímám tíži jejich hnědožlutých rousků. Její nožky jsou obtíženy pylem mandloní. Zajímavé je, že její pohled na svět je jiný než můj, vidí skoro jako já, ale některé barvy jsou pro ni téměř světelně chutné. Nevěděl jsem, že jsou pro včely některé barvy květů tak lákavé, tak výrazně zářící v paletě ostatních barev. Zajímavé. Zajímavé, že mohu vidět, prořídle větve mandloní, cítit nezaměnitelnou vůni jejich květů a vidět i sebe, vidět se, jak pozoruji včelu dosedající ke květu. Šustění jejich blanitých křídel je ohromující. Miluji včelky. Přinášejí jaro, jejich huňaté nožky způsobují rozkoš opylování. Jemné dosednutí na kvítek je jako polibek, jako dotek ruky na ochmýřený pahorek ženy.

Moje dívka je ještě panna. Tuto větu jsem mnohokrát slyšel. Zněla mi v hlavě, když jsem se opřený o zeď nekončící veliké budovy díval směrem ke slunci. Abdul tu větu říkal s takovým žářem v srdci, že mně z toho rovněž hrálo u srdce. Jsme jako bratři. Moje dívka je panna a to je jako slovo přítele. Až si ji vezmu, budeme všichni šťastní. Ona, Abdul i já. Abdul se opírá o stejnou zeď jako já, ale jeho život je jiný. Vidím ho malého na ruku jeho otce i zachmuřeného nad plánem vážného zločinu. Nemá dívku a nikdy ji mít nebude. Je naplněn velkou touhou, sní o synovi, myslí si, že se bude jmenovat Umar a že ho bude učit, jak žít na zemi. Ale nebude ho ničemu učit, protože žádného syna mít nebude. Je mi ho líto, ale u zdi domu vnímám, jak věřím jeho budoucnosti, jak jsem pyšný, když říká, že moje dívka je ještě panna.

Volám na ni Agnes a je to stejné jako kdybych volal kněžno Anieszko. Vidím ji v průčelí starého domu. Vnímám ji v celé její kráse. Kvítek, středobod mého snažení. Nádhernou, voňavou. Erotickou. Říkám jí jiné věci než bych chtěl. Usmívám se na ni, ale moje tvář je kamenná. Chci se zeptat, jestli k ní můžu přivonět a místo toho káži, co si má vzít na sebe. Vystavuji na odiv svoji vůli a odhodlání sloužit bohu. Vidím, jak v mojí hlavě mizí slast, štěstí, klid a mír a roste tam červ. Alláh se mi plete s Lordem Voldemortem. Dívá se na mě ze světla obrazovky. Jeho jméno se nesmí vyslovit. Kněžna Anieszka se na mě rovněž dívá a vytváří údiv. Slova "Pro Boha" mě vrací zpět.

Anieszka se mi dívá do očí a šeptá mi slova lásky. Moje tělo nemá přesné hranice. Její pach a mikročástičky těla pronikají mým. Moje tělo a mysl se přesouvá do jejího. Láska září duhou. Světlo přicházející od Slunce proniká kapkami vody. Miliardy průniků vědomím vody. Vždycky jsem věděl, že existuje láska. Teď přesně vnímám, že to může být při každém průniku světla s podstatou života. Anieszka mi říká: "Zahřej mě, Slunce mého života." Abdul jako vždy opřený za tlustou zdí mi hlídá myšlenky. Vím, že se mě ptá, zda patřím k ní nebo k nim. Slast nebo povinnost. Šeptám "Líbej mě" a toužím, aby mě přijala. Abych v částicích jejího těla našel klid a mír. Rozmnožil tuto krásnou ženu a splnit svůj smysl života. Naše barvy života jsou tak blízké. Andělské barvy vyzařující z našich těl září široko daleko. Vytváří světlo, které rozkládá tlusté stěny zdí a myšlenkové klece našich přátel i nepřátel. Ještě kousek a stanu se tím kým jsem.

Vidím ji, jak se stává tím, čím je. Vůní, láskou, nejvyšším principem bytí. Její slova však říkají: "Ještě ne." Vidím, že nejsem odhodlán být tím, kým jsem. Moje štěstí ovlivňuje její vibrace. Její "Ještě ne" prolamuje moje naděje. Abdul na mě volá: "Bože naplň ho svým plamenem." Opakuji "Když ne, tak ne." Barevné tóny jsou pryč a v ruce držím vražedné nástroje.

Lítost a smutek mě opouští, když vstoupím do svého těla. V ten moment vnímám svět úplně jinak. Cítím se jak z ocele. Všechno správně funguje. Prohlížím si své ruce. Jsou šikovné. Přesně vím, jak zasunout zásobník do těla pušky. Mé myšlenky jsou správné. Bůh je se mnou. V hlavě si přehrávám myšlenku "Alláh je veliký". Běží rytmicky dokola. Rytmičnost jednoduché myšlenky mě zbavuje tíhy. Necítím nic, nevnímám nic než konejšivou větu "Alláh je veliký." V tomto rytmu bezstarostného, bezcitného žití bych mohl

vydržet hodiny, klidně se mohu dívat na kolemjdoucí lidi, stejně jako se mohu nezúčastněně dívat do očí nevěřícím a nehnout ani brvou. Jsem součástí největšího, nejmocnějšího systému na světě. Jsem jeho součástí.

Samopal jemně škube v mých rukách. Lidé se nemodlí. Nesmyslně povykují. Nic je neochrání před nesmazatelnou pravdou mých nábojů. Tak takhle s nimi Alláh zúčtuje. Nic nechápu. Mají pokleknout, sklonit hlavy a přijmout ho do svých domovů.

Upouštím samopal a trhám za šňůru roznětky. Záblesky světla a světlo tunelu. Vidím včelky, mandloňové háje, krajinu vedoucí do Evropy, Anieszku, Abdula, své tělo obalené trhavinou. Vnímám řev raněných. Jejich oči mě sledují. Do úst mi rvou své vnitřnosti. Polykám kusy střepeů a roztrhaných plechů. Stydím se. Stydím. Bolest studu, pro kterou není slov, mě zabije.